

Sygn. akt II CSK 577/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa M. B.

przeciwko L. D. i M. D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 lutego 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 3 marca 2016 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

nie obciąża pozwanych kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w Ł. oddalił apelację pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego w Ł. uwzględniającego powództwo o zapłatę.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyli skargą kasacyjną pozwani wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.). Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, by przedstawione w niej zagadnienie prawne było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze.

Kwalifikacji takiej nie można przypisać sformułowanemu przez skarżącego zagadnieniu prawnemu dotyczącemu elementów definiujących umowę o roboty budowlane, które zostało rozstrzygnięte w judykaturze (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 grudnia 2009 r., P 105/08, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2012 r., III CSK 84/12, nie publ., z dnia 12 października 2011 r., I CSK 63/11, z dnia 18 maja 2007 r., I CSK 51/07, nie publ. z dnia 7 grudnia 2005 r., V CSK 423/05, nie publ., z dnia 23 marca 1998 r., II CKN 653/97, OSNC 1998, nr 12, poz. 207). Nie zachodzi tym samym podnoszona przez skarżących potrzeba

wykładni art. 647 k.c. dla określenia kryteriów kwalifikujących umowę jako umowę o roboty budowlane.

Powszechnie akceptowane jest w judykaturze oraz w doktrynie stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1995 r., III CZP 66/95 (OSNC 1995, nr 12, poz. 168), znajdujące kontynuację w obszernym dalszym orzecznictwie (w tym w powołanych w skardze kasacyjnej orzeczeniach Sądu Najwyższego), rozstrzygającej zasadnicze problemy wykładni oświadczeń woli, które podnoszą obecnie skarżący formułując zagadnienie prawne dotyczące potrzeby określenia kryteriów ich oceny oraz wskazując na potrzebę wykładni art. 65 k.c.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy, w granicach zaskarżenia bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

jw

I.n